

מה שהלך, הלך

זה סיפור ישן שסבתא ספרה לי כשהייתי עוד קטן מאוד. כשהיא הייתה קטנה, סיפר לה זאת אבא שלה שהיה נער צעיר עוד באירופה, והוא שמע זאת מאמא שלו. איפה אמא שלו שמעה זאת, אינני יודע אך ברור שזה סיפור ישן, ישן מאוד והנה הוא, כפי שסבתא סיפרה לי אותו.

הוא נקרא "מה שהלך, הלך" ומסופר בו על אדם שרצה לעשות עבודות בית שונות. שמו היה פריץ ושם אישתו ליסל. היה להם ילד קטן בשם קינדי וגם כלב שפיץ.

היה להם משק קטן עם פרה אחת, שני עזים, שלושה חזירים ותריסר אווזים. זה הכל. הייתה להם גם חלקת אדמה קטנה שעליה עבדו. פריץ חרש את האדמה, זרע זרעים ועישב את הצמחים. הוא גם קצר חציר, ייבש אותו וערם בערמות. הוא עבד קשה כל היום.

ליסל ניקתה את הבית, בישלה ארוחות, כיבסה,

הכינה חמאה במחבצה וטיפלה בילד. גם היא עבדה קשה כל היום, מבוקר ועד ערב. שניהם עבדו קשה אך פריץ חשב תמיד שהוא עובד יותר קשה. ופעם בערב, כשחזר מהשדה, התיישב, ניגב זיעה ממצחו עם מטפחת אדומה שלו ואמר "הו! כמה חם היה היום בשמש וכמה קשה עבדתי. את לא יודעת, ליסל, מה זו עבודה של גבר, את בכלל לא יודעת. עבודתך, ליסל, היא לא כלום בהשוואה."

"גם שלי היא לא קלה" אמרה ליסל. "לא קלה!" קרא פריץ "את מסתובבת קצת בבית, מנקה פה ושם, מבשלת קצת. שום דבר קשה בעבודה כזו."

"טוב, אם כך אתה חושב" אמרה ליסל "הבה ונתחלף מחר. אני אעשה את עבודתך ואתה את שלי. אצא לשדה ואקצור חציר. אתה תישאר כאן בבית ותסתובב ותנקה פה ושם, תחבוץ חמאה וקצת תבשל. אתה רוצה לנסות?" פריץ חשב שזה יהיה נעים. הוא ישכב קצת בשמש וישחק עם הילד קינדי, יטגן קצת נקניק ויבשל קצת

מרק. הו! זה יהיה קל. כן, כן, הוא מוכן לנסות.
למחרת בבוקר ליסל לא התמהמהה. היא יצאה
לשדה עם כד מים וחרמש על כתפה. ופריץ, איפה
היה? הוא ישב במטבח וטיגן נקניק לארוחת בוקר.
הוא החזיק את המחבת מעל האש והנקניק לחש
ורחש ופריץ שקע במחשבות נעימות "עכשיו כוס
גדולה של סיידר" חשב לו "סיידר עם הנקניק הזה,
בדיוק מה שצריך בבוקר." הוא שם את המחבת
בקצה האח וירד למרתף, שם הייתה לו חבית
סיידר. הוא הוציא את הפקק וראה בהנאה רבה
איך הסיידר זורם לכד. אך מה זה? פתאום נשמע
רעש מהמטבח, קול נפילה וצלילים מוזרים. האם
זה הכלב שפיץ, שהריח את הנקניק?
כן, זה מה שקרה וכשפריץ הגיע בריצה למעלה
המדרגות ראה את הכלב בורח עם הנקניק בפיו.
פריץ התחיל לרדוף אחריו בצעקות "הי! עמוד! הי
שם!" אבל הכלב לא שם לב. שפיץ רץ ופריץ רץ
אחריו ובסוף הכלב ברח ופריץ נשאר מתנשם
בכבדות.
"טוב. מה שהלך, הלך" אמר פריץ בנענוע כתפיים.

הוא חזר וניגב את פניו במטפחת האדומה שלו.
ועכשיו הסיידר! האם הוא הכניס את הפקק חזרה?
לא! הפקק עדיין בידו!
בריצה ירד פריץ למרתף אך כבר היה מאוחר. הכד
התמלא והסיידר נשפך ממנו ונציף את כל רצפת
המרתף.
פריץ גירד את ראשו ואמר שוב "טוב. מה שהלך,
הלך".
אבל עכשיו הגיע הזמן לחבוץ חמאה. פריץ מילא
את המחבצה בשמנת טובה, הביא אותה לצל העץ
שבחצר והתחיל לחבוץ בכל כוחו. קינדי הקטן
שיחק בגינה, לא רחוק ממנו. השמיים היו כחולים,
השמש שמחה וזהובה ופרחים נראו כמו עיני
המלאכים קורצים בדשא.
"זה נעים בסוף" חשב פריץ תוך כדי חביצה.
"לפחות הרגליים שלי נחות. אבל רגע.. מה עם
הפרה? הרי שכחתי אותה והיא עוד לא קיבלה
אפילו טיפת מים הבוקר." בצעדים גדולים רץ פריץ
לסככה עם דלי גדול של מים בשביל הפרה. ובדיוק
בזמן. כי החיה המסכנה עמדה עם הלשון בחוץ

ונראתה באמת צמאה. היא הייתה גם רעבה, כפי שפריץ יכול היה לראות. לכם פריץ הוציא אותה מהסככה ורצה ללכת אתה למרעה. אבל רגע.. צריך גם להשגיח על קינדי. הוא בוודאי יסתבך בצרות אם פריץ יצא עם הפרה. אז מוטב לא להוציא את הפרה למרעה. אז מה לעשות? אא.. על גג הבית יש מספיק אזוב וגם עשבים גדלים שם בשפע ואפילו פרחים. לא קשה היה לעלות את הפרה על הגג כי הבית היה בנוי ליד גבעה קטנה. הוא העלה את הפרה לגבעה ומשם לגג. הפרה נראתה מרוצה מאוד שם. פריץ יכול היה לחזור עכשיו לחיבוץ. אבל.. וי.. קינדי התחיל לטפס על המחבצה ולהפוך אותה. המחבצה נוטה, נוטה ונופלת ועכשיו קינדי שוכב על הדשא מכוסה בשמנת סמיכה ובחמה רכה. "אז זה הסוף של החמאה" אמר פריץ ומצמץ בעיניו הכחולות. הוא הניע את כתפיו ואמר "טוב. מה שהלך, הלך". הוא הרים את קינדי המרוח בשמנת, ושם אותו בשמש לייבוש. השמש! היא כבר גבוה

בשמיים! כבר צהריים והוא עוד לא הכין ארוחה. ועוד מעט ליסל תבוא לאכול. בצעדים מהירים רץ פריץ לגינה. הוא אסף תפוחי אדמה, בצל, גזר וכרוב, סלק ושעועית, פטרוזיליה וסלרי. "קצת מכל דבר" אמר "יעשה את המרק טעים." זרועותיו היו כה מלאות כשיצא מהגינה, שלא הצליח לסגור את הפשפש אחריו. הוא התיישב על הספסל במטבח והתחיל לנקות ולחתוך את הירקות. מהר, מהר התנועעו ידיו והקליפות עפו סביב. פתאום נשמע רעש מעליו. "הפרה הזו" אמר פריץ "היא עוד עלולה לפול מהגג ולהרג." הוא עלה שוב על הגג, עם חבל חזק. קשר את החבל סביב בטנה של הפרה ואת הקצה השני של החבל השליך לתוך הארובה. החבל ירד עד המטבח והוא, ליתר הביטחון קשר את הקצה הזה סביב לבטן שלו וחיזק בקשר חזק. "הו! הו!" הוא צחק "זה יחזיק את הפרה על הגג" ובשריקה עליזה חזר לעבודה. הוא שם כמה זרדים באח ותלה סיר מים גדול

מעליהם.

"עוד מעט יהיה לנו פה מרק נהדר" אמר "עכשיו אכניס את הירקות פנימה.." וכך עשה. "עכשיו נדליק את האש.." אך את זה לא הספיק לעשות כי באותו הרגע הפרה החליקה על הגג ונפלה ופריץ עצמו נמשך בחבל לתוך הארובה, נתקע שם ולא יכול היה לזוז לא לכאן ולא לשם.

לא עבר זמן וליסל חזרה מהשדה עם כד המים שלה והחרמש על הכתף. אף מה זה? מה תלוי שם מהגג? הפרה? כן, הפרה וכמעט כבר חנוקה, עם הלשון בחוץ ועיניים בולטות. ליסל לא אבדה רגע. בחרמש שלה חתכה את החבל והפרה נפלה ישר על ארבעת רגליה, אמנם רועדת כולה, אבל שלמה ובריאה! איזה מזל!

עכשיו ראתה ליסל את פשפש הגינה הפתוח. הגינה הייתה כבר מלאה בחזירים, עזים ואווזים. הם כמעט והתפוצצו מרוב אוכל אבל הגינה הייתה ריקה לחלוטין.

ליסל המשיכה הלאה וראתה את המחבצה הפוכה וקינדי יושב בשמש, מרוח כולו בחמאה המתייבשת

עליו. לא רחוק משם הכלב שפיץ שכב על הדשא, ונאנח קשות. הנקניק שמילא את בטנו לא הטיב עמו.

ריח הסיידר הגיע לאפה מהמרתף. היא הציצה לשם ואכן, סיידר היה שפוך על כל רצפת המרתף ועלה אפילו על הקירות.

היא נכנסה למטבח. הרצפה הייתה מלאה קליפות הירקות, וצלחות וסירים פזורים סביב.

בסוף היא ראתה את האח. מה זה שם, בתוך סיר המרק? שתי זרועות מתנפנפות, שתי רגליים בועטות באוויר וקול גרגור חלוש יוצא מהמים.

"מה זה?" קראה ליסל. היא לא ידע שכאשר חתכה את החבל כדי להציל את הפרה, קרה גם משהו לפריץ. החבל השתחרר ופריץ נפל מהארובה ישר לתוך סיר המרק.

ליסל לא חסכה זמן. היא משכה בזרועות שבלטו מהסיר ושם, נוטף מים ויורק, עם סלרי בכיס ופטרוזיליה על האף, היה פריץ שלה!

"כך אתה מטפל בעבודות הבית, בעלי?" קראה ליסל.

"הוי ליסל, ליסל" השתעל פריץ "צדקת. העבודה
שלך כלל לא כל כך קלה."
"זה באמת קשה בהתחלה" אמרה ליסל "אבל
תתרגל. מחר תדע כבר לעשות זאת טוב יותר."
"לא! לא!" קרא פריץ "מה שהלך, הלך, וכך גם
העבודה שלי בבית. בקשה, בקשה ליסל, תני לי
לחזור לשדה ולא אגיד לעולם שעבודה שלי שם
קשה יותר מזו שלך."
"טוב" אמרה ליסל "אם כך נוכל לחיות בשלום
ובאושר ולא נקנא זה בזו."